

nikjer; saj je vedel, da se skriva ves dan nekje za razdrtimi grebeni, ki mu ne pusté posijati v ozko zagorsko dolinico. A Leš je vedel tudi to, da solnce že zahaja. Zakaj vrhunci belih gorâ so pričeli rdeti in svetiti z rdečo zarjo po prostranem molčečem svetu.

»Dobro moram stopiti, da me ne zaloti noč,« si je rekel Leš. »Še pol pota ni za mano, a solnce je že zašlo. Stopi, stopi, Leš, in nikar se ne obotavljaj!«

No, Leš se ni obotavljal, ampak je stopal še čvrsteje naprej. Ker mu je bilo dolgčas in ker se mu ni več ljubilo žvižgati, je pričel govoriti in modrovati sam s seboj. Modroval je pa takole: »Če me zasači noč, bi ne bilo dobro zame. Pravijo, da góri nekje nad kapelico straši. Nemara pa še celo škratje domujejo tam góri v goščavi? Norčeval sem se bil iz škratov in sem rekel, da so dali Citrarjevemu Petru cekine. Pa mu jih niso dali. Peter jih še videl ni. Samo norca sem se delal in sem govoril... Pa znabiti so mi škratje zamerili radi tega? Ovbe, pa morda pridejo in me pograbijo? In še bolj me bo bolelo, kot je bolelo Petra, ko se je prekotalil s sanmi vred. Čemu neki sem mu nastavil tisti kolec? Saj mi Peter ni storil nikoli nič žalega. Res — prav nisem storil, pa naj reče kdo, kar hoče. Lepo to ni bilo in zares sem hudoben in norčav... Pa kaj, če me zdaj res pograbijo škratje in mi povrnejo vse, kar sem hudega govoril o njih in kar sem storil ubogemu Petru?«

(Nadaljevanje.)

J. E. Bogomil:

Božična zgodba.

Božična zgodba, kako si lepa! Minula so stoletja, odkar si prvič objela betlehemske poljane, odkar si našla pastirce, čuječe pri svojih čedah, in si jih popeljala h Kristusu Odrešeniku.

Od takrat se vračáš leto za letom. Ves svet je zdaj Betlehem, ves svet zdaj objemaš s svojo ljubkostjo in ljubeznivostjo. Stara si že, božična zgodba, a še vedno mlada, vedno nova. Tako nova, kakor si bila takrat, ko si prvič napolnila svet z veseljem.

Mi stojimo pred jaselcami in strmimo v Večno luč. Pastirje gledamo, a to niso več sami pastirji. Nehote in nevede gledamo sebe sredi pastirjev. Naša lica žare, naša srca bijejo močnejše, ker čutijo pred seboj vso skrivnost in vso lepoto božične zgodbe.

In petje radi poslušamo v cerkvi, in orglje done na naša ušesa. A to noč ne slišimo zemeljskega petja, in orglje ne pojo kakor druge dneve. Mi slišimo skozi ljubke glasove božičnih pesmi le odmev angelskega petja in nebeške godbe.

In zemlja, na kateri stojimo — o, to ni več zemlja, dolina solzá — to je raj, pravi nebeški raj!

Sveče gore, bakle plapolajo in razsvetljujejo sveto noč. Zvezde migljajo in se skrivnostno ozirajo v nas. Čudijo se, ko nas vidijo ponoči hiteti v božji hram. A naše oko ne vidi svetlobe sveč, ne bakel, ne lesketajočih se zvezd; naše oko vidi le eno: tisto tajno svetlobo svete noči, ki je vznemirila pastirje in jih je po angelovem navodilu privedla k izviru nebeške Luči, ki je postala Luč sveta.

Sveče gore, bakle plapolajo in razsvetljujejo sveto noč. Zvezde vamo te z dušo, s srcem, z vso ljubeznijo. In le eno tožbo imamo, ko nas zapuščaš: Zakaj si odšla tako hitro? Samo za hip si nas obiskala, a mi bi te radi uživali vso večnost. O sveta noč božična, pridi spet kmalu, pridi!

Gorski:

Zanimive pripovedi profesorja Silvestra.

6. Strahovi.¹

isto tiho je bilo, ko smo otroci čakali v sobi profesorja Silvestra, da nam nadaljuje svoje pripovedi.

Tedaj je pa spodaj v kleti zaropotalo, pa tako votlo je zaropotalo in zabobnelo, kot da je nekdo vrgel težke prsti na mrtvaško krsto.

Vsi smo se spogledali in kar zadržali sapo. Kofolov Janez je pa pritajeno vzdihnil: »Strah!«

Stari profesor je mirno odprl vrata in zaklical svoji služkinji Lizi, ki se je vrtela v kuhinji: »Liza! Tak pojdi že vendar in zapri tisto okno v kleti, da ga ne bo veter gonil sem in tja in napravljaj otrokom brez potrebe strahu«...

Liza je odšla, stari profesor pa je zaprl vrata in se smehljaje obrnil do nas, rekoč: »Smo ga že ujeli. Nič več nas ne bo strašil. Maček je bil. Slanina mu diši, in zato je spet skočil skozi okno, da jo zavoha. Pa Liza mu bo že pokazala, po čem so pri nas klobase — posebno, če se je že lotil katere. Tako vidite, otroci, da je tudi vaš strah nepotreben, resničen pa pregovor: Strah je na sredi votel, okrog ga pa nič ni.«

»Ja, pa so ga naš oče videli« —

»Pa pri Lužarjevih je tudi strašilo« —

»Pa Franconov Šimen ga je srečal« —

»Pa naša mama so pravili...« Tako in podobno so začeli ugovarjati moji sovrstniki, mladi modrijani in modrijanke, na profesorjev pomirjevalni odgovor. Učeni mož je pa le čakal — tako vsaj se je meni zdelo — kdaj poreče kdo, da je strah že tudi sam videl.

Ker pa ni bilo nikogar, ki bi bil to zatrdil, da je že sam videl strah, bodisi od blizu ali od daleč, je iznova začel profesor:

¹ Glej pripoved 4—5 v letniku 1924.